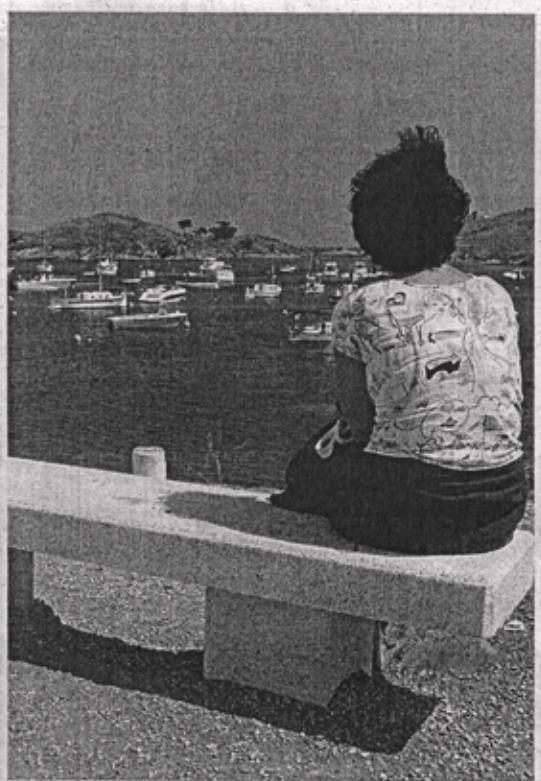
Els experts demanen que la Costa Brava es reinventi per subsistir cent anys més

La conservació del paisatge, el canvi de model i potenciar la franja interior, claus per al futur del litoral gironí

Carles Arbolí | FIGUERES

Reinventar-se o morir. L'anàlisi no és tan dràstic, però els experts consultats per HORA NOVA coincideixen en fer un canvi de rumb si la Costa Brava es vol mantenir com a destí turístic de primer ordre per cent anys més. Era el 12 de setembre de 1908 quan l'escriptor i periodista, Ferran Agulló, "batejava" el litoral gironí amb la denominació "costa brava" en un article a *La Veu de Catalunya* -que reproduïm sencer-, però cent anys després cal reformular el model per seguir subsistint. Això és el que pensa el catedràtic d'Economia Aplicada, Josep Oliver, un dels principals estudiosos del turisme a Catalunya. "Cal refelxionar per definir un nou model que sigui sostenible des d'un punt de vista econòmic i mediambiental si es vol seguir vivint del turisme d'aquí a trenta anys". Una opinió que comparteix el director de la Fundació Territori i Paisatge, Jordi Sargatal. A la necessitat conservacionista, l'exdirector del Parc Natural dels Aiguamolls hi afegeix un argument nou: el canvi climàtic. "No es pot vendre permanentment sol i platja quan, a llarg termini, el clima canviarà substancialment", opina Sargatal.

La costa era brava pel seu paisatge, però cent anys després, queda la costa i l'adjectiu "brava" va a la baixa. "Cal conservar el poc paisatge que ens queda", diu el president de l'Associació d'Hostaleria de l'Alt Empordà, Lluís Fernàndez. Però el sector no vol pecar de pessimisme i afegeix que "la Costa Brava sempre serà la Costa Brava i la gent vindrà perquè és la Costa Brava i el nostre paisatge és únic", conclou Fernàndez. "El sol i la platja sempre existirà, però no ens podem permetre el luxe de quedar-nos amb la gent de menys poder adquisitiu d'Europa", reflexiona Josep Oliver. Menys quantitat, més qualitat, diu el catedràtic d'Economia Aplicada. I això com s'aconsegueix? "Amb polítiques de discriminació positiva per part de les administracions, per incentivar els professionals que segueixen una bona línia i aconseguir entre tots aquesta transformació del model que més interessa al territori". I, segons Oliver, anar amb compte amb les infraestructures: "Arribar a la platja ha de ser difícil, i si hi ha cues, que n'hi hagi", sentencia. Això millor que construir grans infraestructures "per només uns dos mesos a l'any", diu. També el president de l'Associació d'Hostaleria recomana prudència: "Més infraestructures, però amb seny perquè ens toca potenciar i mantenir el rerepaís, la franja interior, perquè ha de ser un dels valors del futur". "Es pot créixer sense danyar el paisatge, i el que ha passat en alguns pobles de l'Alt Empordà és horrorós", afegeix Oliver. ■

PENSAR. Els experts advoquen per reflexionar sobre el futur del litoral LLUÍS LLAURADÓ

«Per la costa brava»

«Amic Duran: he llegit dues vegades el teu hermós article. La primera, al matí, a l'hora de la impaciència pels diaris que ens pren i nervioseja als que tenim aficions de polític i periodista, esdevingudes obligació per les circumstàncies; en aquella hora de la xocolata flairosa i de les figues ensucrades que em tempten encastellades entre pàmpols, com als oriols xerraires que les picaven, molles de rosada, a l'eixir del sol.

La segona a l'hora de la posta, com un homenatge a la teva oda a la costa brava, de finalitat pràctica, com totes les teves pensades. Era dalt d'un espadat ferèstec, que baixa al mar, en terratrèmol de roques, per atzavares verdes i fonolls d'or. En son cim unes ruïnes d'un antic convent li donen to llegendari; a llevant, una espléndida decoració de caps i roques, puntes i freus, penyalars i cales, fins a les fantàstiques muntanyes de Tossa, esborrallades de boscúries, comprenen l'entusiasta admirador de la nostra Costa: a garbí la plàcida corba de les platges de Blanes i s'Abanell, fins a la punta de la Tordera, separades per un illot rocós que un istme ha ajuntat a la terra, reposa la mirada i l'enteniment, elxelebrats per l'espectacle de la Costa Brava; per la banda de terra, en grandiós amfiteatre, les serres de Pineda, Orsavinyà, Palafolls, el Montnegre, i més enllà el Montseny, prenen tots els colors de l'arc de sant Martí: són verdes, violades, blaves, grogues, i després van esvaint-se; esvaint-se, en l'ombra de la nit, com si es fonguessin...

La vila encén sos llums elèctrics; calen xarxes, marendins els sardinalers, renegant dels dofins i les rosasses, que boten mofant-se'n entre les calades; i les ones, batent espumoses als peus del penyalar gegantí, canten l'eterna balda de la mar, sempre vella i sempre nova...

La teva oració mereixia aquesta trona superba. Oh, la nostra costa brava, sense parella al món! La de Mallorca és més dura, més fantàstica, més grandiosa: és feta pels temporals que el golf atia contra l'illa fa milenars d'anys; la Costa d'Or que es parteixen Itàlia i França és més dolça, més somniosa; una faldada de flors; però la nostra, de la Tordera al cap de Creus, i seguint el Port de la Selva fins a Banyuls ho és tot; és brava i rienta, fantàstica i dolça treballada pels temporals a cops d'onades com un alt relleu, i brodada pels besos de la banança com una esquisidesa de monja pacient per qui les hores, els dies i els anys no tenen valor de temps.

Enlloc com aquí, amic Duran, tu que amb mi les has vistes totes aquestes costes, el maridatge del mar i la terra, els caps i les badies, les cales i els penyalars, els esbojarraments de penyes de tots colors i formes, els tons, la transparència de les aigües i, sobretot, la llum, aquesta llum clara, més viva, més bella que enlloc del món...

Priveu-me de mentir, vosaltres, entre els vius poetes amants de la nostra costa. Tu Ruyra, el cisellador de marines, tu, Rahola, el cantor del golf de Roses; tu, Marquina, el que has entès la veu de les ondades; tu, Masifern, que hi has trobat inspiració i salut; tu... tots els que l'heu vista i sentida i cantada, la nostra Costa; i tu, Llaveries, que l'has sorpresa en tots els racons amagats, en totes les hores d'esplai amorós i de fúria apocalíptica: hi ha res com la nostra Costa?

N'hem de parlar més, amic Lluís, de la nostra costa: demà seguirem; permet-me completar la teva patriòtica excitació. Després, en agraïment, et portaré unes embosties de corals i mareperles, de curculles rissades, de caragols i nacres, que, com totham qui l'estima, guarden per sempre el ressò de la mar...»

Ferran Agulló i Vidal
La Veu de Catalunya
12 de setembre de 1908

Empordà. 16/09/08